

tet på hele afdelingen, ikke får anden konsekvens, end at vedkommendes karriereforløb måske bliver bremset et enkelt år eller to.

Vi har altså den opfattelse, at man fra politisk side – og det er jo i praksis fra ministerens side – bør være parat til oftere at skride ind med afskedigelse af disse medarbejdere, også selv om det har den betydning, at man på grund af tjenestemandregler osv. kan være nødsaget til i en periode at have medarbejderen parkeret ved andet underordnet arbejde.

Men tilbage til det, der er blevet rejst spørgsmål om i dag: Hvad kan vi gøre, for at de her ting fungerer bedre? Her er det Fremskridtspartiets opfattelse, at det bedste, vi kan gøre, er at sørge for, at de ministre, som i det daglige har det politiske ansvar for ledelsen af de forskellige ministerier og de mange afdelinger, også lever op til det ansvar, og at de, når Folketinget rejser spørgsmål om den konkrete administration, giver Folketinget fuld indsigt og lødige besvarelser af de spørgsmål, der bliver stillet.

Vi synes, der alt for ofte sker det, at man fra ministeriernes side forsøger at svare udenom. Man er godt klar over, at der måske er et problem, stort eller lille, og i stedet for at erkende det skal man ofte trækkes gennem en langsommelig proces, hvor Folketingets udvalg og offentligheden, ofte med inddragelse af pressen, skal fremlægge og selv fremdrage de mange dokumenter, som påviser, at fejlen er blevet begået.

Det står – frit citeret – i ministeransvarlighedsloven, at ministeren har pligt til af egen drift at oplyse Folketinget fuldstændigt om en sag. Det synes vi ikke altid er tilfældet. Folketinget må ofte selv grave de spadestik, der skal til, før man får en sag belyst.

Dér burde læren for de enkelte ministre være, at ærlighed belønnes. Hvis ministeren fra første færd erkender, at der er begået en fejl, og lægger relevante dokumenter frem for Folketinget, tror jeg, at resultatet vil blive respekteret i Folketinget, og så slipper vi for disse langsommelige og tit meget omfattende sager, der kommer ud af det.

Til sidst skal jeg sige om de to fremsatte dagsordensforslag, at vi da havde håbet på, at de kunne være blevet sammenskrevet til én dagsorden. Men det er ikke tilfældet, vi skal stemme om dem enkeltvis, og Fremskridtspartiet kan støtte begge dagsordener.

Bruno Jerup (EL):

Hr. Kim Behnke præsenterede bl.a. nogle interessante forfremmelsesmetoder inden for statsadministrationen og ministerierne. Jeg ved ikke, om det har sin rigtighed, men i hvert fald kan man sige, at der også findes andre steder, hvor man har en interessant måde at klare fejltagelser på.

Hr. Kim Behnke nævnte, at det private erhvervsliv havde en speciel god metode. Jeg mener da, jeg kan huske mere end ét eksempel, hvor en erhvervsleder har formået at spille op til mange milliarder væk, hvorefter vedkommende fik nogle millioner i gyldent håndtryk for at gå sin vej. Den måde kender man åbenbart også i andre kredse. Så jeg tror, jeg må sige, at der er nogle lidt underlige metoder begge steder, hvis vi endelig skal fremhæve et eller andet.

Men derudover skal der selvfølgelig ikke herske tvivl om, at vi fra Enhedslistens side også mener, at det er vigtigt, at man får styrket den interne kontrol. Det er klart, at det er uacceptabelt, hvis det er sådan, at der sker fejl og måske decideret ting, som ikke kun er fejl, men rent faktisk også er på grænsen af det, der hedder fejl, og som måske egentlig er en bevidst flytten rundt på nogle poster.

Det er klart, at hvis statsrevisorerne får øje på den slags ting – og det har de jo gjort i rimelig grad – skal det påpeges. Jeg mener også, og det er en kommentar til hr. Thulesen Dahl, at det er klart, at den slags må i en eller anden forstand få nogle konsekvenser. Men det er jo ministrene, som må sørge for, at det får nogle konsekvenser, hvis det er noget, der er vidtrækkende.

Som også andre ordførere har været inde på: Hvis ministeren så ikke drager konsekvenserne af nogle grove fejl over for den pågældende, så er der ikke andet at gøre, end at både hr. Thulesen Dahl og andre må tage det op politisk. Det er den måde, man gør det på, hvis man finder, at der ikke bliver reageret på det.

Man kan jo se, at næsten alle de sager, som har været fremme, og som hr. Thulesen Dahl også selv nævnte, har været oppe og været vendt politisk, hvor der også har været stillet krav om, at det skulle få konsekvenser for den ene og den anden og den tredje og også gerne for ministeren som regel, hvis man kunne få fat i ham eller hende.

Så jeg synes sådan set, at kravet om, at det er meget vigtigt, at der i dagsordenen står det sidste lille par ord om, at det skal have konsekvenser, egentlig er unødigt, i og med at jeg går ud